

Arrest

nr. 245 702 van 8 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 juli 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. MICHOLT en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 december 2014 dient de verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 10 april 2015 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). De verzoeker wordt overgedragen aan de Franse asielinstanties.

Op 26 mei 2015 dient de verzoeker in België een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 18 september 2015 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*).

Op 24 september 2015 verklaart de verzoeker schriftelijk zijn verzoek om internationale bescherming te willen stopzetten en terug te willen keren naar Irak.

Op 29 september 2015 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen.

Op 18 oktober 2015 vertrekt de verzoeker zonder verzet naar Bagdad (Irak).

Op 20 oktober 2016 dient de verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in.

Op 3 oktober 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest met nummer 206 647 van 9 juli 2018 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

Op 17 augustus 2018 dient de verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in.

Uit de beslissing van 8 juli 2020 (zie *infra*), waarbij de aanvraag van 22 maart 2019 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk werd verklaard, blijkt – en de verzoeker betwist niet – dat op 1 oktober 2018 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming.

Op 27 februari 2019 dient de verzoeker een vijfde verzoek om internationale bescherming in.

Op 22 maart 2019 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 3 april 2019 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 7 mei 2019 wordt deze aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden.

Op 26 juli 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Op 5 augustus 2019 dient de verzoeker een zesde verzoek om internationale bescherming in.

Op 15 oktober 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Op 23 april 2020 dient de verzoeker een aanvulling in op zijn aanvraag van 22 maart 2019 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 8 juli 2020 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) dat de machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet van 22 maart 2019 onontvankelijk is. Bij arrest met nummer 245 701 van 8 december 2020 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 8 juli 2020 neemt de gemachtigde ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*). Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw ¹, die verklaart te heten ⁽¹⁾,

naam : A.-M. (...) voornaam :
M. H. M. (...)
geboortedatum : (...).1986
geboorteplaats : Bagdad nationaliteit :
Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 15/10/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 30/12/2014; 26/05/2015; 20/10/2016; 17/08/2018; 27/02/2019; 05/08/2019; internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CG VS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. De verweerder heeft één administratief dossier overgemaakt dat geldt voor zowel de onderhavige zaak, als voor de zaak die bij de Raad gekend is onder het algemeen rolnummer RvV 250 588. Het administratief dossier bevindt zich fysiek in de zaak met het rolnummer RvV 250 588.

2.2. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van "artikel 1A van de Conventie van Genève (1951)", van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“Samenvatting middel:

De bestreden beslissing houdt geenszins rekening met de actuele, buitengewone omstandigheden ten gevolge van COVID-19. Omwille van de huidige pandemie is het voor de verzoekende partij onmogelijk om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, gezien niet-essentiële verplaatsingen verboden werden verklaard.

Bovendien brengt de bestreden beslissing zowel de gezondheid van de verzoekende partij al de algemene volksgezondheid in gevaar én houdt het een onmenselijke behandeling in.

4.1.1. Onmogelijk om de Europese Unie te verlaten

Momenteel kan de verzoekende partij het grondgebied niet verlaten omwille van de afgekondigde maatregelen tegen het corona-virus.

Op 11 maart 2020 werd het corona-virus (Covid-19) door de Wereldgezondheidsorganisatie als een pandemie bestempeld (stuk 3, Nu, WHO bestempelt corona-uitbraak officieel als pandemie, 11 maart 2020, te consulteren op: <https://www.nu.nl/coronavirus/6033756/who-bestempelt-corona-uitbraak-officieel-als-pandemie.html>).

Sindsdien hebben de meeste landen nationale lockdowns afgekondigd en hun grenzen gesloten, in een poging de verspreiding van het virus tegen te gaan.

Ook België nam verregaande maatregelen tegen COVID-19. Na een eerdere versoepeling van de maatregelen, werden deze op 27 juli 2020 opnieuw verstrengd. Op heden is het dan ook bijzonder onduidelijk wanneer reizen zonder beperkingen weer mogelijk zal zijn. De beslissing van verwerende partij werd genomen op het moment dat de Europese grenzen nog gesloten zijn. Sinds 15 juni 2020 is het opnieuw mogelijk om naar bepaalde lidstaten van de Europese Unie te reizen. Echter blijven er tot heden nog steeds beperkingen van kracht op het reizen binnen de Europese Unie. Zo is het verboden om naar bepaalde gebieden te reizen (stuk 4, Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken, te consulteren op: <https://diplomatie.belgium.be/nl>, geconsulteerd op 4 augustus 2020).

Er is op heden nog geen enkele informatie over wanneer er opnieuw zonder beperkingen naar alle Europese landen gereisd zal kunnen worden. Bovendien wordt er op heden nog niet gesproken over reizen buiten de Europese Unie. Er is momenteel niets geweten over wanneer het luchtruim opnieuw zal heropenen. Dit wordt eveneens bevestigd op de website van het Agentschap Integratie en Inburgering: het verbod op niet-essentiële reizen buiten de EU geldt voorlopig nog tot en met 31 augustus 2020 (stuk 5, Agentschap Integratie en Inburgering, De impact van de COVID-19-pandemie op de rechtspositie van vreemdelingen, 31 maart 2020, te consulteren op: <https://www.agii.be/nieuws/de-impact-van-de-covid-19-pandemie-op-de-rechtspositie-van-vreemdelingen#vierpuntiver>).

Ondanks het feit dat verwerende partij van het voorgaande op de hoogte was bij het nemen van de bestreden beslissing, werd hier geenszins rekening mee gehouden.

Op heden is het voor verzoekende partij absoluut onmogelijk om naar Irak terug te keren. Hoewel (sommige) grenzen in Europa terug open zijn, kan hij op geen enkele manier terugkeren naar zijn land van herkomst. Waar moet verzoekende partij volgens verwerende partij naar toe... ? Er kan toch niet van verzoekende partij verwacht worden dat hij binnen Europa rondzwerft?

De bestreden beslissing is des te opmerkelijker omdat de verwerende partij zelf gedwongen repatriëringen heeft opgeschort. Personen zonder verblijfsdocumenten werden vrijgelaten omdat er geen zicht is op repatriëringen (stuk 6, De Morgen, 300 mensen zonder papieren vrijgelaten: coronavirus zet DVZ onder druk, 19 maart 2020, te consulteren op: <https://www.demorgen.be/nieuws/300-mensen-zonder-papieren-vrijgelaten-coronavirus-zet-dvz-onder-druk-bf3d626d/>).

Het feit dat verwerende partij hier geenszins rekening mee houdt, houdt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in.

4.1.2. Gevaar voor de eigen gezondheid én de volksgezondheid

Op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, was verwerende partij er zich van bewust dat de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten niet kon naleven zonder dat dit een risico voor zijn eigen gezondheid en de volksgezondheid met zich meebracht.

Bovendien zou de verzoekende partij de bij de ministeriële besluiten opgelegde veiligheidsmaatregelen moeten overtreden, waardoor hij een boete zou riskeren (stuk 7, De Standaard, Al miljoen euro coronaboetes, 16 april 2020, te consulteren op: https://www.standaard.be/cnt/dmf20200415_04923796?articlehash=61BAA187CB868D8698447D9A96F49C863F7FE5F92210C66A52D8D3A3255EA5BDF08ADC012EF8A89090EA5C4F939C5D84694FAB8488E8546DF3165C38EB4875F8).

Gelet op het voorgaande is het schandalig dat de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) heeft afgeleverd aan de verzoekende partij.

4.1.3. Gebrekkige gezondheidszorg in Irak

Zelfs indien de verzoekende partij het land zou kunnen verlaten en zou kunnen terugkeren naar Irak, quod non, zou dit een onmenselijke behandeling inhouden. Net zoals de rest van de wereld is Irak niet gespaard gebleven van het virus COVID-19. Het was slechts een kwestie van tijd voor het virus zijn intrede zou doen in het land. Buurland Iran is immers bij de zwaarst getroffen landen in de wereld.

Op 4 augustus 2020 waren er officieel 131.886 bevestigde besmettingen en overleden er 4.934 mensen ten gevolge van het virus (stuk 8, Google Nieuws, Coronavirus (COVID-19): Irak, te consulteren op: <https://news.google.com/covid19/map?hl=nl&gl=BE&ceid=BE%3Anl&mid=%2Fm%2F0d05q4>, geconsulteerd op 4 augustus 2020).

Het aantal besmettingen gaat razendsnel omhoog. Heel wat dokters zijn besmet, wat niet kan verbazen gezien de slechte toestand van de gezondheidszorg. De sector is uitgeput door het jarenlange conflict: er zijn financiële problemen, en er is een tekort aan voorzieningen en beschermende kledij (stuk 9, Arab news, Strained Iraq doctors crack under virus spike fears, 1 juli 2020, te consulteren op: <https://www.arabnews.com/node/1698011/middle-east>).

Dokters hebben al vroeg aan de alarmbel getrokken en zeiden zelfs dat ze de epidemie meer vrezen dan het geweld door het conflict, gezien ze besmette personen niet correct kunnen behandelen. Er zijn te weinig bedden, er is een gebrek aan materiaal en mensen weten niet hoe ze zichzelf kunnen beschermen.

"It's all about the numbers - if the number rises up to 10,000, let's say, we won't even have enough beds to put people in and of course we won't have the ventilators for the badly-infected people.

(...)

The country's healthcare spending, at around \$153 per capita annually, is less than half that of neighbouring Iran, which has itself been severely struggling to contain the crisis, while according to the World Health Organisation (WHO), there are 8.2 doctors for every 10,000 people in Iraq.

According to figures compiled by the health ministry in 2018, Iraq had 799 intensive care beds compared to around 4,000 in the United Kingdom, a country less than twice the size of Iraq, and one that has also seen its healthcare system straining.

The WHO has estimated there are, in general, 14 hospital beds in Iraq for every 10,000 people.

Although resources are available to manage the current intake of infections, there are fears that the number of infected could be much higher, as only around 2,000 people have been tested out of Iraq's 40 million-strong population - placing a much greater burden on an already creaking and underfunded system.

(...)

"Also most people don't have protective equipment and they don't know how to protect themselves. For example, many of them came to the hospital putting their hands on their face thinking that would protect them against the virus."

(stuk 10, Middle East Eye, Coronavirus: Iraqi doctors warn of healthcare collapse if cases continue to rise, 31 maart 2020, te consulteren op: <https://www.middleeasteye.net/news/coronavirus-iraq-doctors-warn-healthcare-collapse-if-cases-continue-rise>, verzoekende partij zet vet)

Artsen zonder Grenzen heeft al hulp gestuurd naar Irak, maar dit is onvoldoende om de structurele problemen van het gezondheidssysteem op te lossen (stuk 11, MSF, MSF supports Iraqi hospitals

repsponding to COVID-19, 14 april 2020, te consulteren op: <https://www.msf.org/msf-supports-iraqi-hospitals-responding-covid-19-pandemic>).

Een tweede probleem in de strijd tegen COVID-19 is de bevolking zelf. Medici zien dat burgers de afgekondigde maatregelen niet naleven en zelfs niet serieus nemen.

“De autoriteiten hebben het publieke leven aan banden gelegd, maar het uitgaansverbod wordt genegeerd. De Irakezen blijven samenkomen, blijven hun sigaretten en waterpijpen met elkaar delen, blijven handen schudden en elkaar kussen en knuffelen”, stelt Akram vast. ‘Het virus zal zich hier dus veel sneller gaan verspreiden dan in een doorsnee land.’

(stuk 12, MO, Corona wereldwijd: regeringen hadden prioriteit moeten geven aan gezondheid, niet aan economie, 18 maart 2020, te consulteren op: <https://www.mo.be/analyse/corona-wereldwijd#irak>, verzoekende partij zet vet)

Dit is enerzijds te wijten aan het wantrouwen ten aanzien van de overheid en de slechte reputatie van het gezondheidssysteem. Anderzijds spelen maatschappelijke en religieuze overtuigingen een rol. Er geldt een stigma op ziekte en quarantaine waardoor zieke burgers geen medische behandeling zoeken. Dit is natuurlijk rampzalig aangezien het virus zich zo kan blijven verspreiden.

“The stigma attached to illness and quarantine in Iraq and some other Middle Eastern countries largely reflects cultural and religious beliefs. But it also involves an ingrained distrust of the government, historical experience and the fear that given the ragged state of Iraq’s health care system, going to the hospital could be fatal.

(...)

“The coronavirus and pandemics overall cause disruptions of social and religious practices, and it’s not easy to tell people that the coronavirus is stronger than God,” said Omar Dewachi, a professor of medical anthropology at Rutgers University, who was born and brought up in Iraq.

Quarantining those who are infected imposes a double humiliation in many Iraqi communities. First, it assures that everyone in the neighborhood will learn about the illness. Second, if the victim is a man, it signifies that he is no longer able to protect his wife, his children or in the case of an elder brother, his younger siblings, and so has fallen short of fulfilling his role in the family.”

(stuk 13, New York Times, Stigma Hampers Iraqi Efforts to Fight the Coronavirus, 14 april 2020, te consulteren op: <https://www.nytimes.com/2020/04/14/world/middleeast/iraq-coronavirus-stigma-quarantine.html>, verzoekende partij zet vet)

Ondanks de slechte cijfers heeft de Iraakse overheid eind juni 2020 besloten de veiligheidsmaatregelen te versoepelen in een poging de economie te redden (stuk 14, Arab News, Iraq hit with record-high COVID-19 deaths, 25 juni 2020, te consulteren op: <https://www.arabnews.com/node/1695291/middle-east>).

Als reactie hierop zijn medici beginnen staken. Ze weigeren nieuwe besmette patiënten te behandelen aangezien zij hun eigen leven in gevaar brengen, terwijl de overheid en de burgers de ernst van de situatie niet inzien (stuk 14, Arab News, Iraq hit with record-high COVID-19 deaths, 25 juni 2020, te consulteren op: <https://www.arabnews.com/node/1695291/middle-east>).

4.1.4. Conclusie

Het voorgaande toont duidelijk aan dat de verzoekende partij onmogelijk gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing brengt zowel de gezondheid van de verzoekende partij als de algemene volksgezondheid in gevaar. Indien verzoekende partij gevolg zou kunnen geven aan het bevel, quod non, houdt dit een onmenselijke behandeling in, in strijd met artikel 3 E.V.R.M..

Het feit dat verwerende partij geenszins verwijst naar noch rekening houdt met de actuele maatregelen tegen het corona-virus houdt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in.”

3.1.1. De verzoeker voert de schending van “artikel 1A van de Conventie van Genève (1951)” en van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan, maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen: “een voldoende

duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij *“artikel 1A van de Conventie van Genève (1951)”* en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoeker aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij moge worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In eerste instantie voert de verzoeker aan dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de actuele, buitengewone omstandigheden ten gevolge van COVID-19. De verzoeker voert aan dat het voor hem omwille van de huidige pandemie onmogelijk is om gevolg te geven aan de bestreden beslissing nu niet-essentiële verplaatsingen verboden zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde op 8 juli 2020 een onderzoek conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft uitgevoerd. In de synthesesnota wordt het volgende geoordeeld:

“Hoger belang van het kind: Betrokkene verklaarde geen minderjarige kinderen in België of in een andere Lidstaat te hebben.

Gezins- en familieleden: Betrokkene verklaarde geen gezinsleden in België of in een andere Lidstaat te hebben.

Gezondheidstoestand: Betrokkene diende een aanvraag 9ter in, die negatief afgesloten werd. In de beslissing wordt het volgende vermeld:

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door A.-M. M.H.M. (...) die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medische advies arts-adviseur dd. 03.05.2019)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

° Betrokkene diende een aanvraag 9bis in die negatief afgesloten werd.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

Wat betreft het verbod op niet-essentiële reizen (cf. het op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geldende Ministerieel Besluit van 30 juni 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, BS 30 juni 2020), maakt de verzoeker echter niet aannemelijk dat een terugkeer naar Irak alwaar hij als Irakese onderdaan verblijfsgerechtigd is, moet worden beschouwd als een niet-essentiële reis en derhalve verboden is. De Raad benadrukt dat de terugkeer van de verzoeker naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven. Het is dan ook niet aangetoond dat het voornoemde ministeriële besluit een verbod inhoudt op de terugkeer van eigen onderdanen naar hun land van herkomst.

Daarnaast wordt erop gewezen dat de maatregelen in verband met de coronacrisis die in België en ook in Irak gelden, tijdelijk zijn. Deze tijdelijke maatregelen doen geen afbreuk aan het feit dat aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten moest worden afgegeven omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De Raad merkt op dat, mocht de verweerder op een bepaald ogenblik overgaan tot de gedwongen uitvoering van huidig bestreden bevel, hij alle mogelijke voorzorgsmaatregelen in acht zal moeten nemen. Het feit dat er momenteel wereldwijd specifieke maatregelen gelden voor de volksgezondheid ter bestrijding van de verspreiding van het COVID-19 virus, brengt niet mee dat de bestreden beslissing daardoor onwettig zou zijn.

Daarenboven, zelfs indien de verzoeker zou kunnen aantonen dat hij omwille van de COVID-19-pandemie onmogelijk gevolg kon/kan geven aan het bestreden bevel, dan nog stond en staat het hem vrij om, met toepassing van artikel 74/14, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek aan te vragen. Deze bepaling luidt immers als volgt: "*Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn*". Voorts blijkt uit de elementen, zoals deze voorlagen op het moment dat de zaak in beraad werd genomen, dat de verweerder geen concrete stappen heeft ondernomen om de verzoeker met dwang terug te leiden naar zijn land van herkomst.

Waar de verzoeker er nog op wijst dat de bestreden beslissing des te opmerkelijk is nu de verwerende partij de gedwongen repatriëringen heeft opgeschort en vreemdelingen zonder verblijfsdocumenten

worden vrijgelaten omdat er geen zicht is op repatriëringen, doet dit geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen.

In tweede instantie voert de verzoeker aan dat de bestreden beslissing, gelet op de COVID-19 pandemie, zijn gezondheid en de algemene volksgezondheid in gevaar brengt en dat deze een onmenselijke behandeling uitmaakt.

Het blijkt echter niet en de verzoeker maakt evenmin concreet aannemelijk dat hij door het COVID-19-virus besmet is of symptomen heeft en dat hij in dit verband medische behandeling nodig zou hebben. Het aangevoerde risico voor de eigen gezondheid of voor de volksgezondheid is dan ook louter hypothetisch. De loutere, hypothetische, vrees om besmet te worden met COVID-19 of mogelijks personen in Irak te besmetten met dit virus, is onvoldoende om een schending van de artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

De verzoeker voert verder nog aan dat hij voor de uitvoering van de bestreden beslissing de veiligheidsmaatregelen, opgelegd bij "*de ministeriële besluiten*", moet overtreden en hij een boete riskeert. De verzoeker laat evenwel na om een concrete bepaling van een ministerieel besluit aan te duiden dat hij zou schenden indien hij gevolg zou geven aan de bestreden beslissing. In de mate dat de verzoeker zou doelen op het verbod op niet-essentiële reizen, kan worden verwezen naar wat hierover hierboven werd uiteengezet.

De verzoeker werpt verder op dat er in Irak op 4 augustus 2020 officieel 131.886 bevestigde besmettingen en 4.934 overlijdens ten gevolge van het coronavirus werden geteld. De verzoeker laat evenwel na toe te lichten op basis van welke criteria Irak tot deze statistieken komt. Alleszins kende België zowel op 4 augustus 2020 als op het moment van het nemen van de bestreden beslissing reeds een aanzienlijk hoger aantal sterfgevallen en besmettingen ten gevolge van COVID-19. De relevantie van de door de verzoeker verstrekte cijfergegevens, is dan ook niet aangetoond.

Daarnaast wijst de verzoeker op de gebrekkige gezondheidszorg in Irak. Onder verwijzing naar een aantal persartikels voert de verzoeker aan dat het aantal besmettingen in Irak "*razendsnel omhoog*" gaat, heel wat dokters besmet zijn, er een tekort is aan voorzieningen en beschermende kledij en de bevolking de maatregelen niet naleeft en serieus neemt. De verzoeker wijst er voorts op dat de Iraakse overheid de veiligheidsmaatregelen versoepelde om de economie te redden, wat leidde tot een staking bij de medici.

Het weze herhaald dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij door het COVID-19-virus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig zou hebben. Bovendien is het risico op besmetting louter hypothetisch. Daarnaast blijkt uit de door de verzoeker bijgebrachte persartikels dat de gezondheidszorg in Irak uitdagingen kent, maar blijkt niet dat de gezondheidszorg niet langer onder controle is. De verzoeker maakt dan ook niet concreet aannemelijk dat hij bij een terugkeer zou worden onderworpen aan een behandeling die strijdig is met de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming.

De maatregelen die genomen zijn in het kader van de pandemie, hebben niet tot gevolg dat de bestreden beslissing onwettig is genomen, te meer nu de verzoeker niet betwist dat hij illegaal op het grondgebied verblijft. Aangezien het algemeen gekend is dat België, op de datum van de thans bestreden beslissing, wereldwijd één van de zwaarst door COVID-19 getroffen landen was, en nu uit de voorliggende gegevens geenszins blijkt dat de verzoeker een actieve COVID-19 besmetting vertoonde, valt niet in te zien waarom de verweerder de COVID-19-pandemie in rekening zou moeten nemen bij het opleggen van het thans betreden bevel om het grondgebied te verlaten. Het is immers eigen aan een pandemie dat er wereldwijd een risico op besmetting bestaat en uit niets blijkt dat dit risico in Irak opmerkelijk hoger zou zijn dan in België. Een louter hypothetisch risico op besmetting in het kader van een dergelijke pandemie, is op zich niet voldoende om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Er valt in die optiek dan ook niet in te zien waarom de verweerder zou moeten onderzoeken of het risico betreffende de COVID-19-pandemie enige schending van hogere verdragsrechtelijke normen (*cf.* artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet) zou impliceren, derwijze dat deze situatie aan de afgifte van het thans bestreden bevel in de weg zou staan.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 4 van het Handvest, dat inhoudelijk met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, aangetoond.

3.1.3. Uit het voorgaande blijkt tevens dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

3.1.4. Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In het tweede en laatste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting, van het non-refoulementbeginsel, van het billijkheids- en redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“Samenvatting middel:

De bestreden beslissing werd genomen zonder dat op dat moment enig onderzoek werd gevoerd naar de rechten van verzoekende partij op bescherming in het licht van artikel 3 van het E.V.R.M. op basis van zijn Iraakse nationaliteit

Artikel 3 E.V.R.M. beschermt verzoekende partij tegen blootstelling aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling.

Artikel 3 E.V.R.M. garandeert een absoluut recht, hieruit volgt dat elke staat verplicht is om eventuele aanwijzingen van een reëel risico conform art. 3 E.V.R.M. effectief te onderzoeken. Hierbij dient de staat alle aspecten effectief te onderzoeken.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens legt in dit kader een verre gaande onderzoeksplicht op aan de beoordelende overheid, wanneer het een verwijdering betreft naar een land, waarvan uit rapporten blijkt dat mensenrechtenschendingen er veelvuldig voorkomen.

“The Court observes that the existence of domestic laws and accession to international treaties guaranteeing respect for fundamental rights in principle are not in themselves sufficient to ensure adequate protection against the risk of ill-treatment where, as in the present case, reliable sources have reported practices resorted to or tolerated by the authorities which are manifestly contrary to the principles of the Convention.” (EHRM, Saadi t. Italië, 28 februari 2008, §147, verzoekende partij zet vet)

Verzoekende partij maakte reeds duidelijk dat hij, bij terugkeer naar Irak, vreest het slachtoffer te worden van vervolging en de algemene onveiligheidssituatie aldaar.

Het land wordt met verschillende soorten geweld geconfronteerd. In september vielen er bijvoorbeeld 14 gewonden bij verschillende bomaanslagen in Bagdad.

“Four bombs have exploded in the Iraqi capital of Baghdad, wounding a total of 14 people.

A senior Iraqi security official said the bombs targeted commercial districts in east, south, central, and west Baghdad on September 7.”

(stuk 15, Radio Free Europe Radio Liberty, Baghdad Rocked By Explosions, 14 wounded, 7 september 2019, te consulteren op: <https://www.rferl.org/a/baghdad-rocked-by-explosions-14-wounded/30151972.html>, verzoekende partij zet vet)

Omwille van de onveilige situatie werd de Ambassade van de Verenigde Staten te Bagdad geëvacueerd in mei 2019. Op heden is de situatie nog niet gewijzigd, integendeel:

“The State Department ordered a partial evacuation of the United States Embassy in Baghdad on Wednesday, responding to what the Trump administration said was a threat linked to Iran, one that has led to an accelerated movement of American ships and bombers into the Persian Gulf.

The department ordered “nonemergency U.S. government employees,” at both the embassy in Baghdad and the consulate in Erbil, to leave the country.”

(stuk 16, The New York Times, U.S. Orders Partial Evacuation of Embassy in Baghdad, 15 mei 2019, te consulteren op: <https://www.nytimes.com/2019/05/15/us/politics/us-iraq-embassy-evacuation.html>, verzoekende partij zet vet)

Daarnaast moet rekening gehouden worden met IS. Hoewel de terroristische groepering als verslagen aanzien wordt, blijft hun ideologie aanwezig in Irak. Er wordt dan ook oprecht gevreesd voor een heropleving van IS.

“For the Iraqi military, the U.S.-backed coalition in Syria and local paramilitary groups in Iraq and Syria, Islamic State still presents a tough military puzzle. Five years after taking over large portions of the two countries and six months after losing the last bits of that territory, the group is subject to efforts to keep its members scattered and ineffective — a whack-a-mole-style battle of endurance aimed at exhausting its will for war.

At the same time, ongoing political divisions, coupled with ethnic tensions that once led to the group’s rise, breed conditions that increase the likelihood it will mount a resurgence.

Despite being pursued on all fronts, Islamic State fighters were able to conduct nearly 100 attacks in Iraq in the first three weeks of September, according to reports from Iraqi news outlets.”

(stuk 17, Los Angeles Times, In Iraq and Syria, a new phase of the war against Islamic State begins, 7 oktober 2019, te consulteren op: <https://www.latimes.com/world-nation/story/2019-10-07/in-iraq-and-syria-a-new-phase-of-the-war-against-islamic-state-begins>, verzoekende partij zet vet)

De heropleving van IS komt op een ogenblik dat de situatie in Irak bijzonder onrustig is. Begin oktober begon de Iraakse bevolking te protesteren tegen de corrupte overheid (stuk 18, NRC, Vreugde en rouw in opstandig Bagdad, 29 november 2019, te consulteren op: <https://www.nrc.nl/nieuws/2019/11/29/vreugde-en-rouw-in-opstandig-bagdad-a3982213>).

De manifestaties verliepen tumultueus en eisten het leven van 450 personen. Kort na de protesten liepen de spanningen in Irak opnieuw op n.a.v. de moord op de Iraanse generaal Soleimani door de Verenigde Staten (stuk 19, VRT NWS, Iraakse parlement wil dat Amerikaanse troepen uit land vertrekken na aanval op Iraanse generaal, zondag 5 januari 2020, te consulteren op: <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2020/01/05/iraakse-parlement-wil-dat-amerikaanse-troepen-uit-land-vertrekke/>).

Irak heeft dus nog een lange weg voor de boeg tot het enige vorm van stabiliteit bereikt. Volgens dr. Abbas Kadhim, directeur van Atlantic Council’s Iraq Initiative dat een denktank is over internationale betrekkingen, heeft de nieuwe Iraakse regering 5 uitdagingen die het onmiddellijk zal moeten aanpakken, waaronder de strijd tegen het terrorisme en de economische problemen (stuk 20, Atlantic Council, Challenges for Iraq’s new government under Mustafa Al-Kadhimi, 22 april 2020, te consulteren op: <https://atlanticcouncil.org/blogs/menasource/challenges-for-iraqs-new-government-under-mustafa-al-kadhimi/>).

De nieuwe eerste minister, Mustafa al-Kadhimi, heeft dus al een eerste belangrijke taak, nl. zijn veiligheidstroepen verenigen zodat het land eindelijk kan stabiliseren (stuk 21, Foreign Policy, Iraq’s New Prime Minister Needs to Take Control of His Security Forces, 16 juni 2020, te consulteren op: <https://foreignpolicy.com/2020/06/16/mustafa-al-kadhimi-iraq-security-forces/>).

Op basis van bovenstaande informatie staat vast dat er voor de verzoekende partij, bij een terugkeer naar Irak, een hoog risico is om mensonwaardig behandeld te worden in de zin van artikel 3 E.V.R.M..

Verwerende partij liet echter volledig na hier enig onderzoek naar te verrichten. Bijgevolg schond verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Dit middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond.”

3.2.1. De verzoeker voert onder meer de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel aan, maar laat wederom na om te verduidelijken op welke wijze hij deze rechtsregels door de bestreden beslissing geschonden acht. Daar waar de verzoeker in

de hoofding van het tweede middel verwijst naar het billijkheidsbeginsel, stelt de Raad vast dat hij niet alleen duidelijk maakt waarop hij precies doelt, maar dat hij op dit beginsel tevens niet ingaat in de uiteenzetting van het tweede middel. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.2. Voor een theoretische uiteenzetting van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 3 van het EVRM kan worden verwezen naar wat hoger onder punt 3.1.2. werd uiteengezet.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

3.2.3. De verzoeker vat zijn betoog in het tweede middel samen in die zin dat de bestreden beslissing werd genomen zonder dat enig onderzoek werd gevoerd naar zijn rechten in het licht van artikel 3 van het EVRM op basis van zijn Iraakse nationaliteit.

In de bestreden beslissing wordt onder meer als volgt gemotiveerd:

“Op 15/10/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°.”

En:

“Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 30/12/2014; 26/05/2015; 20/10/2016; 17/08/2018; 27/02/2019; 05/08/2019; internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CG VS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.”

Hieruit blijkt dat het zesde verzoek om internationale bescherming van de verzoeker niet-ontvankelijk werd verklaard omdat hij een volgend verzoek om internationale bescherming indiende en er geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of door de verzoeker werden voorgelegd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker inmiddels zes verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend. Nadat eerst tweemaal werd vastgesteld dat België niet de verantwoordelijke lidstaat was voor het beoordelen van het verzoek om internationale bescherming, besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 3 oktober 2017 tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 206 647 van 9 juli 2018 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker. Op 1 oktober 2018, 26 juli 2019 en 15 oktober 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslissingen tot niet-ontvankelijk van de desbetreffende verzoeken om internationale bescherming.

Het onderzoek van voormelde verzoeken om internationale bescherming hield ook een onderzoek in naar de criteria inzake het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, en meer in het bijzonder naar de vraag of er een reëel risico zou bestaan op een behandeling, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) en c), van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk nagenoeg overeen met deze bepaling van de Vreemdelingenwet, zodat reeds werd getoetst of in hoofde van de verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009).

De verzoeker voert aan dat hij reeds duidelijk maakte dat hij bij terugkeer naar Irak vreest het slachtoffer te worden van vervolging en van de algemene onveiligheidssituatie aldaar. Hij citeert uit verschillende persartikels en benadrukt dat in september 2019 in Bagdad 14 gewonden vielen bij bomaanslagen en de ambassade van de Verenigde Staten in Bagdad werd geëvacueerd in mei 2019 en de situatie sindsdien nog niet gewijzigd is. De verzoeker benadrukt dat ook rekening moet worden gehouden met de terroristische groepering IS.

Met dit betoog en met de stukken die dateren van vóór 15 oktober 2019, brengt de verzoeker geen gegevens bij over de situatie in Irak die niet reeds voorlagen in het kader van de procedures voor de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en die een andere beoordeling over het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM zouden rechtvaardigen.

Daarnaast verwijst de verzoeker naar persartikels van het 'NRC' en de 'VRT', waaruit blijkt dat in oktober 2019 de Iraaks bevolking begon te protesteren tegen de corrupte overheid, de manifestaties tumultueus verliepen en het leven van 450 mensen eisten. De verzoeker wijst er tevens op dat de spanningen in Irak opnieuw opliepen na de moord op de Iraanse generaal Soleimani door de Verenigde Staten.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoeker evenwel aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij moge worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoeker toont niet aan dat de protesten en manifestaties in Irak op zijn persoonlijke situatie van toepassing zijn. Aangezien de verzoeker nog steeds in België verblijft, staat het in tegendeel vast dat de verzoeker niet aan de protesten en manifestaties heeft deelgenomen, zodat niet kan worden ingezien hoe de desbetreffende persartikels dienstig in verband kunnen worden gebracht met de persoonlijke situatie van de verzoeker. Een vage verwijzing naar "*opnieuw oplopende spanningen*" volstaat evenmin om een concrete inbreuk aan te tonen op de door artikel 3 van het EVRM beschermde rechten.

Waar de verzoeker nog verwijst naar een blog waar de directeur van een denktank internationale betrekkingen aangeeft dat de nieuwe Iraakse regering vijf uitdagingen onmiddellijk moet aanpakken, waaronder de strijd tegen het terrorisme en de economische problemen, maakt hij hiermee niet aannemelijk dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hetzelfde geldt voor de bedenking dat de eerste minister als eerste belangrijkste taak heeft om zijn veiligheidstroepen te verenigen zodat het land kan stabiliseren.

De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de door de Raad en door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gemaakte analyses in het kader van het onderzoek inzake asiel en inzake de nood aan subsidiaire bescherming, niet langer actueel zouden zijn. Evenmin maakt hij aannemelijk dat de gemachtigde in die omstandigheden een bijkomend onderzoek zou hebben moeten voeren of bijkomend moest motiveren over het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van het non-refoulementbeginsel aangetoond.

3.2.4. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)"*

De verzoeker betwist niet dat hij "*niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum*".

Uit wat hoger werd uiteengezet, blijkt dat de verzoeker evenmin de schending van "*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*" aannemelijk maakt.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.5. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is

gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van het EVRM en artikel 7 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt evenmin.

3.2.6. Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE